

Laodicea – číslo štyri

Prekrývajúce sa dejiny

Jeff Pippenger

2023-09-01

Ten aspekt, na ktorý som poukázal a ktorý Stephen Haskell pravdepodobne nevidel, hoci ho svojím uznaním právd, ktoré túto skutočnosť uvádzajú na svetlo, podporoval, spočíva v tom, že v dejinách na konci starovekého Izraela zároveň nachádzate začiatok novodobého Izraela, ktorý sa prekrýva s tým istým historickým obdobím. Keď Kristus potvrdzoval zmluvu s mnohými na jeden týždeň (dvetisícpäťstodvadsať dní), staroveký Izrael prežíval skúsenosť Laodicey, na pokraji toho, že bude vyplutý z úst Pána. Súčasne novodobý Izrael prežíval skúsenosť Efezu. Laodicea starovekého Izraela bola rozptyľovaná a Efez novodobého Izraela bol zhromažďovaný v tých istých dejinách.

A „áno“, ak sa pýtate, uvedomujem si, že týždeň, v ktorom Kristus potvrdil zmluvu na naplnenie deviatej kapitoly Daniela, ktorý sa začal pri Jeho krste a skončil ukameňovaním Štefana, nebol doslovne dvetisícpäťstodvadsať dní, no prorocky ním celkom určite bol, lebo v prorockom zmysle sa rok rovná tristošesťdesiatim dňom. Tristošesťdesiat dní vynásobených siedmimi je dvetisícpäťstodvadsať dní a „presný stred“ toho prorockého týždňa je kríž. Prorocky Kristus umiestnil kríž presne do stredu prorockého obdobia dvetisícpäťstodvadsiatich dní, čím ukázal, že „sedem časov“ z Leviticus dvadsaťšesť je ustanovených a podopretých Kristovým krížom. Nie je náhoda, že keď sestra Whiteová učí, ako aj učí, že obe Habakukove posvätné tabule, mapa z roku 1843 a mapa z roku 1850, majú proroctvo o dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch v samom strede mapy, a obe mapy majú kríž presne v strede toho zobrazenia.

„Biblia obsahuje všetky zásady, ktoré ľudia potrebujú pochopiť, aby boli pripravení buď pre tento život, alebo pre život budúci. A týmto zásadám môže porozumieť každý. Nikto, kto má ducha vnímavého pre jej učenie, nemôže čítať ani jediný úryvok z Biblie bez toho, aby z neho nezískal nejakú užitočnú myšlienku. No najcennejšie učenie Biblie nemožno získať príležitostným alebo nesúvislým štúdiom. Jej veľký systém pravdy nie je podaný tak, aby ho postrehol uponáhľaný alebo nedbalý čitateľ. Mnohé z jej pokladov ležia hlboko pod povrchom a možno ich získať iba usilovným skúmaním a neprestajným úsilím. Pravdy, ktoré tvoria tento veľký celok, treba vyhľadávať a zhromažďovať, tu trochu a tam trochu.“ Izaiáš 28:10.“

„Keď sa takto preskúmajú a zhromaždia, ukáže sa, že do seba dokonale zapadajú. Každé evanjelium je doplnením ostatných, každé proroctvo vysvetlením iného, každá pravda rozvinutím nejakej inej pravdy. Predobrazy židovského poriadku sa objasňujú evanjeliom. Každá zásada v Božom slove má svoje miesto, každá skutočnosť svoj význam. A celá stavba vo svojom zámere i uskutočnení vydáva svedectvo o svojom Autorovi. Takúto stavbu by nemohla pojať ani utvoriť nijaká myseľ okrem mysle Nekonečného.“ Výchova, 123.

Popri zásade, že každá zo siedmich cirkví sa opakuje v milleritskej histórii a tiež v našej histórii, uznával raný adventizmus aj ďalšiu dôležitú zásadu. Táto zásada ukazuje, že Duch Svätý používa

„vnútorné a vonkajšie“ prorocké línie tej istej histórie, aby sprostredkoval pravdu. Miller to rozpoznal a priamo to učil. Správne učil, že sedem pečatí v Zjavení predstavuje dejiny paralelné s cirkvami, avšak v tomto paralelnom zobrazení pečate predstavujú vonkajšiu a cirkvi vnútornú pravdu tej istej histórie. Aj Uriah Smith sa zaoberá touto zásadou a používa slová „vnútorné“ a „vonkajšie“, čo sa mi javí ako najlepší spôsob vyjadrenia týchto dvoch paralelných línií.

Pečate sú uvedené do našej pozornosti v 4., 5. a 6. kapitole Zjavenia. Výjavy predstavené pod týmito pečaťami sú zobrazené v Zjavení 6 a v prvom verši Zjavenia 8. Zjavne zahŕňajú udalosti, s ktorými je cirkev spojená od začiatku tohto obdobia až po príchod Krista.

„Kým sedem cirkví predstavuje vnútorné dejiny cirkvi, sedem pečatí uvádza do pohľadu veľké udalosti jej vonkajších dejín.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Teraz začneme naše skúmanie siedmich cirkví. Je dôležité uvedomiť si, že prvé dve cirkvi a potom opäť tretia a štvrtá cirkev majú vzťah „príčiny a následku“, ktorý si vyžaduje, aby sa posudzovali spoločne. Smyrna je cirkev, ktorá predstavuje tých, čo sú prenasledovaní Rímom, a Efez bola cirkev, ktorá niesla evanjelium celému svetu.

„Práve v Antiochii boli učeníci po prvý raz nazvaní kresťanmi. Toto meno im bolo dané preto, lebo Kristus bol hlavnou témou ich kázania, ich vyučovania i ich rozhovorov. Ustavične rozprávali o udalostiach, ktoré sa odohrali počas dní Jeho pozemskej služby, keď Jeho učeníci boli požehnaní Jeho osobnou prítomnosťou. Neúnavne sa zaoberali Jeho učením a Jeho uzdravujúcimi zázrakmi. S chvejúcimi sa perami a so slzami v očiach hovorili o Jeho smrteľnej úzkosti v záhrade, o Jeho zrade, súde a poprave, o zhovievavosti a pokore, s akými znášal pohanu a mučenie, ktoré Mu spôsobili Jeho nepriatelia, a o božskej ľútosti, s akou sa modlil za tých, čo Ho prenasledovali. Jeho vzkriesenie a nanebovstúpenie, ako aj Jeho dielo v nebi ako Prostredníka za padlého človeka, boli témami, pri ktorých sa s radosťou zastavovali. Pohania ich právom mohli nazývať kresťanmi, keďže kázali Krista a skrze Neho prednášali svoje modlitby Bohu.

„Bol to Boh, kto im dal meno kresťan. Je to kráľovské meno, dané všetkým, ktorí sa pripájajú ku Kristovi. O tomto mene neskôr písal Jakub: ‚Či vás boháci neutláčajú a nevláčia vás pred súdy? Či sa oni nerúhajú tomu vznešenému menu, ktorým ste nazvaní?‘ Jakub 2:6, 7. A Peter vyhlásil: ‚Ak niekto trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha za to.‘ ‚Ak vás hanobia pre meno Kristovo, ste blahoslavení, lebo na vás spočíva Duch slávy a Duch Boží.‘ 1. Petra 4:16, 14.“ Skutky apoštolov, 157.

Cirkev v Efeze predstavovala ranú cirkev, ktorá žila „zbožne v Kristovi Ježišovi“, čo je „príčina“, ktorá vždy prináša „následok“.

Áno, aj všetci, ktorí chcú žiť zbožne v Kristu Ježišovi, budú prenasledovaní. 2 Timoteovi 3,12.

Zbožnosť efezského zboru spôsobila prenasledovanie, ktoré predstavuje zbor v Smyrne. Tieto dva zbory predstavujú vzťah príčiny a následku a následok si vyžaduje, aby mu predchádzala príčina. Prenasledovanie krízy nedeľného zákona je podnietené prejavom toho, čo sestra Whiteová nazýva „prvotnou zbožnosťou“. Zbožnosťou, ktorá bola znázornená v minulých alebo prvotných dejinách.

„Napriek rozšírenému úpadku viery a zbožnosti sa v týchto cirkvách nachádzajú praví nasledovníci Krista. Pred konečným navštívením Božích súdov nad zemou nastane medzi Pánovým ľudom také oživenie pôvodnej zbožnosti, aké nebolo videné od apoštolských čias. Duch a moc Božia budú vyliate na Jeho deti. V tom čase sa mnohí oddelia od tých cirkví, v ktorých láska k tomuto svetu nahradila lásku k Bohu a Jeho slovu. Mnohí, tak kazatelia, ako aj ľud, s radosťou prijímajú tie veľké pravdy, ktoré Boh dal v tomto čase hlásať, aby pripravil ľud na druhý príchod Pána. Nepriateľ duší si želá toto dielo prekaziť; a skôr než príde čas na takéto hnutie, bude sa usilovať zabrániť mu tým, že uvedie napodobeninu. V tých cirkvách, ktoré môže priviesť pod svoju zvodnú moc, spôsobí, aby sa zdalo, že je na ne vyliate osobitné Božie požehnanie; prejaví sa tam to, čo bude pokladané za veľký náboženský záujem. Množstvá budú jasovať, že Boh pre nich pôsobí podivuhodne, zatiaľ čo dielo bude dielom iného ducha. Pod náboženskou zámienkou sa satan bude usilovať rozšíriť svoj vplyv nad kresťanským svetom.“
The Great Controversy, 464.

Polnočný výkrik „posledných dní“ je oživením „pôvodnej zbožnosti“, ktoré je v danom úryvku stotožnené. Je to oživenie, ku ktorému dochádza v hnutí, nie v cirkvi. Dejiny, ktoré sestra Whiteová používa na opísanie tohto oživenia, sú dejinami „apoštolských čias“, ktoré predstavuje cirkev v Efeze. Toto oživenie prinesie „prenasledovanie“.

„Mnohí budú uväznení, mnohí budú utekať z miest a mestečiek, aby si zachránili život, a mnohí budú mučeníkmi pre Krista, keď budú stáť na obranu pravdy.“ Selected Messages, kniha 3, 397.

„Život Krista na zemi“ v nasledujúcej pasáži predstavuje začiatok efezského zboru, ale zároveň je aj predobrazom dejín laodicejského adventizmu na konci sveta.

„Súd je odvrátený späť a spravodlivosť stojí ďaleko; lebo pravda padla na ulici a priamosť nemôže vojsť. Áno, pravda hynie, a ten, kto sa odvracia od zla, stáva sa korisťou.“ Izaiáš 59,14.15. Toto sa naplnilo v živote Krista na zemi. Bol verný Božím prikázaniam a odložil ľudské tradície a požiadavky, ktoré boli povýšené na ich miesto. Preto bol nenávidený a prenasledovaný. Tieto dejiny sa opakujú.“ Kristove podobenstvá, 170.

Skúsenosť znázornená Efezom prebieha súčasne so skúsenosťou Laodicey. Hašteriví Židia boli Laodicejčanmi starovekého Izraela a Kristus a Jeho učeníci boli Efezanmi novodobého Izraela. Ján Krstiteľ uviedol cirkev v Efeze a predstavuje cirkev v „posledných dňoch“, proti ktorej stoja Laodicejčania, ktorí sa nazývajú Židmi, ale nimi nie sú.

„Dielo Jána Krstiteľa a dielo tých, ktorí v posledných dňoch vychádzajú v duchu a moci Eliáša, aby prebudili ľud z jeho ľahostajnosti, sú v mnohých ohľadoch totožné. Jeho dielo je predobrazom diela, ktoré musí byť vykonané v tomto veku. Kristus má prísť po druhý raz, aby súdil svet v spravodlivosti. Poslovia Boží, ktorí nesú posledné poslanstvo výstrahy, ktoré má byť dané svetu, majú pripraviť cestu pre druhý Kristov príchod, tak ako Ján pripravil cestu pre jeho prvý príchod. V tomto prípravnom diele sa má „každé údolie vyvýšiť“ a každý vrch i pahorok znížiť; čo je krivé, má sa narovnať, a čo je drsné, má sa vyrovnať“, lebo dejiny sa majú opakovať a znova „sa zjaví sláva Hospodinova a uvidí ju každé telo spolu; lebo ústa Hospodinove prehovorili.““ Southern Watchman, 21. marca 1905.

Efez predstavuje „príčinu“ a Smyrna „následok“. Aj Pergam a Tyatira predstavujú vzťah príčiny a následku. Pergam je cirkvou kompromisu, ktorá skazila kresťanstvo tým, že ho spojila s pohanstvom. Kresťanská cirkev upadla, keď prijala predpoklad, že je možné, aby modlárstvo pohanstva spolunažívalo v jej hraniciach. Cisár Konštantín je symbolom tejto kompromisnej histórie a jeho prorockou úlohou bolo spôsobiť odpadnutie od pravého kresťanstva skôr, ako sa zjaví pápežstvo.

Nech vás nikto nijakým spôsobom nezvedie; lebo ten deň nepríde, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia; ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo sa uctieva, takže ako Boh zasadá v chráme Božom a vydáva sa za Boha. Nepamätáte sa, že som vám to hovoril, keď som bol ešte u vás? A teraz viete, čo zdržuje, aby bol zjavený vo svojom čase. Lebo tajomstvo nepravosti už pôsobí; len ten, kto teraz zdržuje, bude zdržovať, kým nebude odstránený z cesty. A potom bude zjavený ten bezbožník, ktorého Pán zahubí duchom svojich úst a zničí jasom svojho príchodu. 2 Tesaloničanom 2:3–8.

Cirkev v Pergame bola „príčinou“ a Tyatíra bola „následkom“. Prorok Daniel často predkladá dejiny pohanstva ustupujúceho pápežstvu a odpadnutie, ktoré predchádzalo ustanoveniu pápežstva a ktoré Pavol označil, je rozoberané v Danielovi 11.

Lebo proti nemu prídu lode z Kittímu; preto bude zarmútený, vráti sa a bude sa rozhorčovať proti svätej zmluve; tak aj učiní; ba sa znova vráti a dorozumie sa s tými, ktorí opúšťajú svätú zmluvu. A vojská povstanú z jeho strany a znesvätia svätyňu pevnosti, odstránia ustavičnú obeť a postavia ohavnosť spustošenia. Daniel 11:30–31.

Cirkev kompromisu, ktorá odpadla skôr, než sa pápežská moc zjavila v dejinách, je Danielom predstavená ako „tí, ktorí“ opustili „svätú zmluvu“. Keď opustili zmluvu, potom bolo pápežstvo, ktoré Daniel predstavuje ako „ohavnosť spustošenia“, dosadené na trón zeme. Sestra Whiteová stotožňuje posledných šesť veršov Daniela jedenást, keď hovorí, že „proroctvo v jedenástej kapitole Daniela takmer dosiahlo svoje úplné naplnenie“. Posledných šesť veršov predstavuje konečné naplnenie Daniela jedenást a ona učí, že dejiny predstavené týmito záverečnými veršami boli predobrazené v Danielovi 11:30–36, ktorý označuje historickú „príčinu a následok“ predstavenú Pergamom a Tyatirou.

„Nemáme čas strácať. Pred nami sú ťažké časy. Svet je rozvírený duchom vojny. Čoskoro sa uskutočnia výjavy súženia, o ktorých hovoria proroctvá. Proroctvo v jedenástej kapitole knihy Daniel sa takmer úplne naplnilo. Mnohé z dejín, ktoré sa odohrali pri napĺňaní tohto proroctva, sa zopakujú.

„V tridsiatom verši sa hovorí o moci, o ktorej sa píše: ‚citované verše 30 až tridsaťšesť.‘“

„Odohrávajú sa výjavy podobné tým, ktoré sú opísané v týchto slovách.“ Manuscript Releases, č. 13, s. 394.

Príčinný vzťah medzi Pergamom a Tyatirou, ako aj príčinný vzťah medzi Efezom a Smyrnou, sa opakujú v „posledných dňoch“. Protestanti Spojených štátov urobia kompromis s modlárstvom,

ako je to znázornené Pergamom (prvoradým znakom modlárstva je uctievanie slnka), a keď odpadnú, pripraví sa cesta pre človeka hriechu, aby bol opäť prorocky zjavený. Zatiaľ čo sa bude opakovať odpadnutie a dosadenie pápežstva na trón, Boh bude súčasne pozdvihovať cirkev, predobrazenú Efezom, aby niesla svetu posolstvo Daniela a Zjavenia, a prenasledovanie znázornené Smyrnou sa bude opakovať.

Posledné tri cirkvi preberiem po tom, ako zvážime pravdu, že prvé štyri pečate Zjavenia sú vonkajšou líniou pravdy, ktorá prebieha súbežne s vnútornou líniou pravdy predstavovanou prvými štyrmi cirkvami. Ako už bolo uvedené, Uriah Smith to vyjadruje takto:

„Kým sedem cirkví predstavuje vnútorné dejiny cirkvi, sedem pečatí uvádza do zorného poľa veľké udalosti jej vonkajších dejín.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Ukázali sme, že prvé štyri cirkvi predstavujú dva vzťahy „príčiny a následku“, ktoré sa opakujú v „posledných dňoch“. Na základe priekopníkov adventizmu, ale ešte dôležitejšie na základe autority Božieho slova, by tieto štyri vnútorné dejiny cirkvi mali mať svoju paralelnú vonkajšiu históriu, znázornenú prvými štyrmi pečaťami. Prvá a druhá pečať odrážajú tie isté charakteristiky ako Efez a Smyrna, no používajú bieleho koňa na znázornenie diela šírenia kresťanstva do sveta. Predstavuje to vonkajšie dielo cirkvi a druhá pečať predstavuje krvavý kúpeľ Smyrny červeným koňom.

A videl som, keď Baránok otvoril jednu z pečatí, a počul som akoby hlas hromu, ako jedno zo štyroch zvierat hovorilo: Pod' a vid'. A videl som, a hľa, biely kôň; a ten, ktorý sedel na ňom, mal luk; a bola mu daná koruna; i vyšiel ako víťaz, aby zvíťazil. A keď otvoril druhú pečať, počul som druhé zviera hovoriť: Pod' a vid'. A vyšiel iný kôň, ryšavý; a tomu, ktorý sedel na ňom, bola daná moc vziať pokoj zo zeme, aby sa ľudia navzájom zabíjali; a bol mu daný veľký meč. Zjavenie 6:1–4.

Zachariáš obsahuje niekoľko pasáží, ktoré priamo označujú štyri kone predstavené v prvých štyroch pečatiach Zjavenia. V jednej z týchto pasáží v desiatej kapitole Zachariáš uvádza, že keď bude vyliaty neskorý dážď, „stádo Júdu“, ktoré je Božím „domom“, bude premenené na „jeho nádherného koňa v boji“.

Proste od Hospodina dážď v čase neskorého dažďa; a Hospodin utvorí jasné oblaky a dá im lejaky dažďa, každému trávu na poli. Lebo modly hovorili márnosť a veštcí videli lož a rozprávali falošné sny; márne potešujú; preto šli svojou cestou ako stádo, boli sužovaní, lebo nebolo pastiera. Môj hnev sa rozpálil proti pastierom a capov som potrestal; lebo Hospodin zástupov navštívil svoje stádo, dom Júdu, a učinil ich ako svojho nádherného koňa v boji. Zachariáš 10:1–3.

Ellen Whiteová opakovane uvádza, že vyliatie Ducha Svätého na Turíce predobrazuje neskorý dážď, ktorý práve teraz padá. Dielo vykonané pre svet na Turíce je znázornené cirkvou v Efeze a Efez spôsobuje prenasledovanie znázornené Smyrnou, ktorú Ján predstavuje ako „červeného koňa“ druhej pečate. Prvé dve pečate prebiehajú súbežne s prvými dvoma cirkvami a znázorňujú „posledné dni“, keď sa vylieva neskorý dážď.

Duch prorocký takisto označuje zároveň koniec tretej pečate a začiatok štvrtej pečate, čím ich spája dohromady (príčinu a následok), a týmto spôsobom umiestňuje dejiny, ktoré sú znázornené ako jestvujúce v jej dňoch i v „posledných dňoch“.

„Ten istý duch je dnes viditeľný, ako je znázornený v Zjavení 6,6–8. Dejiny sa majú zopakovať. To, čo bolo, bude znovu.“ Manuscript Releases, zväzok 9, 7.

V osobných dejinách sestry Whiteovej (spísaných v roku 1898) už duch kompromisu, ktorý pripravuje cestu na to, aby bolo pápežstvo opäť dosadené na trón, žil a mocnel; odpadnutie protestantizmu, ktoré sa začalo odmietnutím posolstva prvého anjela na jar roku 1844, už totiž začalo (v roku 1863) zasahovať do rohu protestantského adventizmu.

Kompromis Pergamu je v tretej pečati znázornený ako „pár“ váh. Dvoje váh určených na meranie predstavuje nepoctivé meranie. Tretia pečať vedie k štvrtej pečati, znázornenej „bledým koňom“ „smrti“, čím predstavuje vraždenie miliónov pápežstvom počas temného stredoveku. „Peklo“ je to, čo nasleduje za bledým koňom pápežstva. Dejiny tretej a štvrtej pečate súbežne zodpovedajú dejinám cirkvi Pergamu a Tyatír. Kompromis Konštantína bol postupným dielom; preto duch kompromisu už pôsobil aj v osobných dejinách sestry Whiteovej, tak ako pôsobil v Pavlovej dobe, keď povedal, že „tajomstvo neprávosti už pôsobí“. Odpadnutie, ktoré predchádza dosadeniu pápežstva na trón, je vždy postupnými dejinami, a tieto „dejiny sa majú opakovať. To, čo bolo, bude zase.“

A počul som hlas uprostred štyroch bytostí, ktorý hovoril: Mierka pšenice za denár a tri mierky jačmeňa za denár; a hľaď, aby si nepoškodil olej ani víno. A keď otvoril štvrtú pečať, počul som hlas štvrtej bytosti hovoriť: Pod' a vid'. A pozrel som, a hľa, bledý kôň; a meno toho, ktorý na ňom sedel, bolo Smrť, a Peklo išlo za ním. A bola im daná moc nad štvrtou časťou zeme, aby zabíjali mečom, hladom, smrťou a zemskými šelmami. Zjavenie 6:6–8.

Jakub White rozpoznal ďalšiu prorockú anomáliu v siedmich cirkvách a siedmich pečatiach. Poukazuje na zámerné rozlíšenie medzi prvými štyrmi cirkvami a poslednými tromi cirkvami a potom znovu na ten istý jav pri prvých štyroch pečatiach a posledných troch pečatiach.

„Teraz sme sledovali cirkvi, pečate a šelmy, čiže živé bytosti, potiaľ, pokiaľ sa navzájom zhodujú v tom, že pokrývajú tie isté časové obdobia. Pečatí je sedem, šeliem však iba štyri. A môže byť vhodné tu poznamenať, že pri otvorení prvej, druhej, tretej a štvrtej pečate je počut' prvú, druhú, tretiu a štvrtú šelmu hovoriť: ‚Pod' a vid'‘; ale keď sú otvorené piata, šiesta a siedma pečať, nijaký taký hlas už počut' nie je. Ani posledné tri cirkvi a posledné tri pečate sa nezhodujú v tom, že by pokrývali tie isté časové obdobia, tak ako sa zhodujú prvé štyri cirkvi a prvé štyri pečate. Ale, ako sme ukázali, cirkvi, pečate a šelmy sa zhodujú v tom, že pokrývajú tie isté časové obdobia v rozsahu takmer 1800 rokov, až kým neprídeme k času o niečo viac než pol storočia pred prítomnosťou.“ James White, Review and Herald, 12. februára 1857.

James White nezahrnul skutočnosť, že tentýž vzorec existuje i u polníc, avšak existuje. První čtyři polnice jsou polnice, avšak poslední tři polnice jsou tři běda. První čtyři polnice představují Boží soud nad pohanským Římem za Konstantinův nedělní zákon v roce 321 a tři polniční běda představují islám. První dvě polniční běda byla soudy proti papežskému Římu za nedělní zákon,

který zavedl v roce 538, a třetí polniční běda je pro krizi nedělního zákona, která přichází ve velmi blízké budoucnosti.

Jozef Bates používa priekopnícke chápanie posledných troch cirkví ako jednotného symbolu na opísanie troch súdobých cirkví v období milleritského hnutia. Celý dôraz v tomto úryvku pochádza od Batesa.

„Po celej krajine, hovorí Hospodin, DVE ČASTI v nej budú vyťaté a zomrú; ale TRETIA bude v nej ponechaná. Boh hovorí, že prevedie TRETÍ DIEL cez oheň a prečistí ich. Budú k nemu volať a on ich vypočuje. Povie: „TO JE MÔJ ĽUD,“ a oni povedia: „HOSPODIN JE MÔJ BOH.“ Prvá časť, SARDY, menovitá cirkev alebo Babylon. Druhá časť, Laodicea, menovitý adventista. Tretia časť, Filadelfia, jediná pravá Božia cirkev na zemi, lebo majú byť premenení a prenesení do Božieho mesta. Zjavenie 3:12; Hebrejom 12:22–24. V mene Ježiša vás znovu napomínam, aby ste utekali od laodicejcov ako od Sodomy a Gomory. Ich učenia sú falošné a zvodné a vedú k úplnej skaze. Smrť! SMRŤ!!!* večná SMRŤ!!! je v ich stopách. Pamätajte na Lotovu ženu.“ Joseph Bates, Review and Herald, zväzok 1, november 1850.

V dejinách milleritského hnutia bol Sardis cirkvou, ktorá mala meno a tvrdila o sebe, že je živá, ale bola mŕtva.

Anjelovi cirkvi v Sardách napíš: Toto hovorí ten, ktorý má sedem Duchov Božích a sedem hviezd: Znam tvoj skutky, že máš meno, že žiješ, a si mŕtvy. Zjavenie 3,1.

Boží ľud má vždy meno. Menom počas dejín od Efezu po Pergamon bolo kresťan. Menom počas pápežskej vlády bola cirkev na púšti. Menom od uvedenia rannej hviezdy, Jána Wycliffa, bolo protestant. V čase konca v roku 1798 sa protestanti už začali vracieť do rímskeho spoločenstva. Potom bolo potrebné už len skúšobné kritérium, ktoré by zjavilo skutočnosť, že napriek svojmu vyznávanému menu už viac neboli vyvolenou cirkvou. Na jar roku 1844 dospeli ku skúške, ktorá mala ukázať, že už viac nie sú cirkvou, ktorá nesie Kristovo zmluvné meno. Príbeh Eliáša poskytuje o tejto skutočnosti veľmi podrobné druhé svedectvo. Keď zjavili svoj pravý charakter, pre mileristov bolo spočiatku ťažké rozpoznať, že protestanti preukázali, že sa stali dcérami Babylona. Mileristi však napokon urobili práve to a začali vyvádzať duše z tých padlých cirkví v naplnení posolstva druhého anjela. Potom nasledoval proces skúšky, ktorý mal spôsobiť, aby mileristi zjavili svoj vlastný charakter. Boli Filadelfčania alebo Laodicejčania?

Filadelfskí nasledovali Krista do Najsvätejšieho miesta a tí milleriti, ktorí to odmietli urobiť, prejavili charakter Laodicejských. Tak nachádzame logiku Batesovho stotožnenia týchto troch cirkví ako súčasníkov tých istých dejín. Tieto dejiny sa naplnili v prorockej štruktúre podobenstva o desiatich pannách, o ktorom nám inšpirácia oznamuje, že sa naplnilo a naplní do posledného písmena.

„Podobenstvo o desiatich pannách z Matúša 25 takisto znázorňuje skúsenosť adventného ľudu.“ Veľký spor, 393.

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť bláznivých. Toto podobenstvo sa naplnilo a ešte sa naplní do poslednej litery, lebo má osobitné

uplatnenie pre tento čas a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa naplnilo a bude aj naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Posledné tri cirkvi predstavujú tých, ktorí stoja mimo milleritského hnutia, ako Sardy; a tých v rámci hnutia predstavuje buď Filadelfia, alebo Laodicea. Tieto tri cirkvi sú označené v tretej kapitole Zjavenia, zatiaľ čo prvé štyri cirkvi sú v druhej kapitole. Preto, keď sestra Whiteová odkazuje na dejiny tretej kapitoly Zjavenia, označuje práve tie isté cirkvi, ktoré práve určil Joseph Bates.

„Ó, aký opis! Koľkí sú v tomto desivom stave. Naliehavo prosím každého kazateľa, aby usilovne študoval tretiu kapitolu Zjavenia, lebo v nej je vykreslený stav vecí existujúcich v posledných dňoch. Starostlivo skúmajte každý verš tejto kapitoly, lebo prostredníctvom týchto slov k vám hovorí Ježiš.“ Manuscript Releases, zväzok 18, 193.

Tri súčasné cirkvi z dejín milleritizmu sa opakujú na konci adventizmu. Joseph Bates označoval dynamiku milleritského obdobia a stotožnil Sardis s dcérami Babylonu, ktoré boli cieľovým publikom posolstva druhého anjela. Zaoberal sa zápasom medzi malým stádom, ktoré 22. októbra 1844 nasledovalo Krista do Svätyne svätých, a tými, ktorí odmietli vyjsť zo svätyne. Pokúšal sa povolať Laodicejských von z temnoty, ktorú prijali, a prinajmenšom časť ich laodicejskej slepoty bola spôsobená tým, že William Miller zaujal vedúce postavenie v laodicejskom hnutí. Je to ten istý zápas, ktorý je označený v posolstve Filadelfii.

Hľa, dám tých zo synagógy satanovej, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale klamú; hľa, spôsobím, aby prišli a klaňali sa pred tvojimi nohami a poznali, že som si ťa zamiloval. Zjavenie 3:9.

Náboženská kríza vždy vytvára dve triedy uctievačov, tak ako to bolo pri Veľkom sklamaní. Plášť protestantizmu bol práve odňatý Sardám, keď sa vrátili do Ríma a oficiálne sa stali dcérou Ríma. Plášť potom niesol milleritský adventizmus, no čoskoro nato mala skúška vytvoriť dve triedy, ktoré sa hlásili k tomu, že sú malým stádom. Pravé stádo a falošné stádo. Bates predstavoval malé stádo, ktoré nasledovalo Krista do Najsvätejšieho miesta. Jeho zápas bol s Laodicejskými, ktorí sa hlásili k tomu, že sú malým stádom. Ako Filadelfský viedol Bates zápas so synagógou satanovou, so skupinou, ktorá sa vyhlasovala za Boží ľud, no luhala a nebola Židmi.

Keď sa podobenstvo naposledy naplní na konci adventizmu, bude existovať vyvolený zmluvný ľud, ktorý bol pominutý v čase konca roku 1989, tak ako bolo pri Kristovom narodení pominuté židovské vodcovstvo, čo v tých prorockých dejinách predstavuje čas konca. Keď Kristove dejiny dospeli k triumfálnemu vstupu do Jeruzalema, bola tým predobrazená história polnočného volania v milleritskom období. Inšpirácia opakovane uvádza do súladu medzník kríža s Veľkým sklamaním roku 1844. Judáš predstavuje laodicejských v Kristových dejinách a apoštoli boli filadelfskými. Po tri a pol roka po kríži sa filadelfskí, predstavovaní Batesom, pokúšali povolať laodicejských von z padnutej cirkvi, ktorú predstavoval učeník Judáš Iškarjotský.

V roku 1989 bývalý vyvolený zmluvný ľud odmietol svetlo, ktoré bolo odpečatené, a bol obidený. Keď prišlo prvé sklamanie 18. júla 2020, medzi tými, ktorí sa predtým zdali byť súčasťou toho istého hnutia, sa začal proces skúšania. Jedna trieda je však laodicejská a druhá trieda filadelfská.

Tak ako sa Judáš pred krížom trikrát zaviazal Sanhedrinu, že zradí Krista, tak laodicejskí v dejinách po 11. septembri 2001 premárnia tri príležitosti na pokánie. Pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone sa ukáže s takou istotou, ako sa Judáš obesil na strome, že laodicejskí sú oddelení od filadelfských. Pri žatve sa kúkoľ oddeľuje od pšenice. K tejto žatve sa rýchlo približujeme.

Tieto pravdy možno rozpoznať len vtedy a iba vtedy, ak sme ochotní pochopiť, že jedinou biblickou metodológiou, ktorá môže odhaliť a ustanoviť „pravdu“, je „historicismus“. Pravou metodológiou nie je preterizmus, futurizmus, dispenzacionalizmus, woke-izmus, gramatická či historická odbornosť ani nijaká obmena z mnohých satanských falzifikátov. Existuje všeobecne známy výrok pripisovaný filozofovi sedemnásteho storočia menom Jean-Jacques Rousseau, ktorý bol mnohými spôsobmi preformulovaný, no podstata tejto myšlienky je: „Omyl má mnoho koreňov, ale pravda má iba jeden.“ „Pravda“ je Alfa i Omega, ktorý je ako koreň zo suchej zeme.

„Tak je to aj s Bibliou, pokladnicou bohatstva Jeho milosti. Sláva jej právd, ktoré sú vysoké ako nebo a obsiahnu večnosť, zostáva nerozoznaná. Pre veľkú väčšinu ľudstva je sám Kristus ‚ako koreň zo suchej zeme‘ a nevidia na ňom ‚nijakej krásy, aby‘ Ho ‚žiadali‘. Izaiáš 53:2. Keď bol Ježiš medzi ľuďmi, zjavenie Boha v ľudstve, zákonníci a farizeji Mu povedali: ‚Si Samaritán a máš démona.‘ Ján 8:48. Dokonca aj Jeho učeníci boli tak zaslepení sebeckosťou svojich sŕdc, že pomaly chápali Toho, ktorý prišiel, aby im zjavil Otcovu lásku. Preto Ježiš kráčal v samote uprostred ľudí. Plne Mu rozumelo jedine nebo.“ Myšlienky z vrchu blahoslavenstiev, 25.

Pravdy, o ktoré sa teraz delíme, musia byť rozpoznané v kontexte toho, že rast pravdy je v priebehu dejín postupný, a čo je dôležitejšie, naše chápanie pravdy musí byť zasadené do kontextu Alfy a Omegy, do kontextu Ježiša, ktorý stotožňuje koniec vecí s jej začiatkom.

Štvrtou cirkvou je Tyatira a predstavuje obdobie, v ktorom pápežstvo vládlo ako piate kráľovstvo biblického proroctva, čo je obdobie, v ktorom bola cirkev na púšti v zajatí. Zajatie duchovného Izraela duchovným Babylonom počas tisíc dvestošesťdesiatich rokov bolo predobrazené zajatím doslovného Izraela v doslovnom Babylone počas sedemdesiatich rokov.

„Dnes je Božia cirkev slobodná doviesť k završeniu božský plán na spásu padlého ľudstva. Po mnohé stáročia Boží ľud trpel obmedzovaním svojich slobôd. Kázanie evanjelia v jeho čistote bolo zakázané a na tých, ktorí sa odvážili neposlúchnuť príkazy ľudí, dopadali najprísnejšie tresty. V dôsledku toho veľká mravná vinica Pánova zostávala takmer celkom neobrobená. Ľud bol zbavený svetla Božieho slova. Temnota bludu a povery hrozila, že zahladí poznanie pravého náboženstva. Božia cirkev na zemi bola počas tohto dlhého obdobia neúprosneho prenasledovania skutočne v zajatí, tak ako boli synovia Izraela držaní v babylonskom zajatí počas vyhnanstva.“ Proroci a králi, 714.

Sedemdesiat rokov babylonského zajatia predstavuje cirkev v Tyatíroch. Cirkev v Tyatíroch je účinkom, ktorý vznikol z príčiny predstavovanej Pergamom. Pergamon je symbolizovaný cisárom Konštantínom, ktorý spojil modlárstvo s kresťanstvom. Symbolom jeho modlárstva bolo uctievanie slnka. Biblickým dôvodom, prečo bol staroveký Izrael odvedený do zajatia na

sedemdesiat rokov Tyatír, je to, že jeho králi nadväzovali vzťahy a uzatvárali spojenectvá s modláorskými národmi okolo seba v priamom vzbore proti Božiemu Slovu. Boh Izrael opakovane varoval, aby sa nepremiešaval s pohanskými národmi okolo seba. Desatoro, práve to, čo mal staroveký Izrael verne opatrovať, prísne zakazuje uctievanie modiel. Keď Hospodin prechádzal popri Mojžišovi pri jaskyni na Horebe a zjavil svoj charakter, dvakrát zahrnul práve to varovanie, o ktorom hovoríme.

A povedal: Hľa, uzavieram zmluvu: pred všetkým tvojím ľudom učiním divy, aké neboli vykonané na celej zemi ani v nijakom národe; a všetok ľud, uprostred ktorého si, uvidí dielo Hospodina, lebo strašná vec je to, čo učiním s tebou. Zachovávaj, čo ti dnes prikazujem: hľa, vyženiem spreď teba Amoreja, Kananeja, Chetejca, Perizejca, Chivejca a Jebuzejca. Daj si pozor, aby si neuzavrel zmluvu s obyvateľmi krajiny, do ktorej ideš, aby sa ti nestali osídлом uprostred teba. Ale ich oltáre zboríte, ich modly rozbijete a ich posvätné háje vytnete. Lebo sa nebudeš klaňať inému bohu, pretože Hospodin, ktorého meno je Žiarlivý, je žiarlivý Boh. Aby si azda neuzavrel zmluvu s obyvateľmi krajiny, a oni nesmilnili za svojimi bohmi a neobetovali svojim bohom, a niekto by ťa pozval a ty by si jedol z jeho obete; a aby si nebral z ich dcér svojim synom, takže by ich dcéry smilnili za svojimi bohmi a zvädzali tvojich synov k smilstvu za svojimi bohmi. Exodus 34:10–16.

V tomto úryvku Boh dvakrát varoval staroveký Izrael a jestvuje aj mnoho ďalších biblických svedectiev o príkaze danom starovekému Izraelu, aby neuzavíeral nijaké zmluvy s modloslužobnými národmi okolo seba. Tieto kompromisy sa začali odmietnutím Boha a Jeho teokracie zo strany starovekého Izraela. Keď zatúžili po kráľovi, Boh im dovolil mať kráľa, a od toho okamihu väčšina všetkých kráľov, a celkom isto každý kráľ severných desiatich kmeňov, zanedbávala práve tento príkaz. Zásada, ktorá vyžadovala, aby bol Izrael oddelený a osobitý od modloslužobných národov okolo seba, bola odmietnutá a znázornená kompromisom, ktorého symbolom sa neskôr stal Konštantín. Pergamos a Konštantín predstavujú vzburu izraelských kráľov, ktorí zaviedli modlárstvo do Božej cirkvi. Odpadnutie, ktoré sa začalo kráľom Saulom, bolo predobrazom odpadnutia kresťanskej cirkvi, ktoré viedlo do zajatia v duchovnom Babylone. Posvätné dejiny počínajúc kráľom Saulom až po zajatie v Babylone sú symbolizované cirkvou Pergamos. Nasledujúce sedemdesiatročné zajatie bolo cirkvou Tyatíra.

Efez predstavuje cirkev, ktorá vychádza, aby dobyla Zasľúbenú zem. Efez predstavuje dobu Mojžiša a vyslobodenie Izraela z egyptského otroctva.

„Biblia nazhromaždila a spojila svoje poklady pre túto poslednú generáciu. Všetky veľké udalosti a vážne deje starozákonných dejín sa opakovali a opakujú v cirkvi v týchto posledných dňoch.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Dejiny znázornené vyslobodením z Egypta sa opakujú v posledných dňoch. Preto sa opakovali aj v dejinách milleritského hnutia. Preto sestra Whiteová opakovane odkazuje na tieto dejiny, aby opísala dejiny milleritského hnutia. Veľké sklamanie roku 1844 dáva do súladu so sklamaním Hebrejov, keď stáli pred Červeným morom a za nimi sa k nim približovalo faraónovo vojsko. Dejiny vyslobodenia z Egypta dáva do súladu aj s dobou Krista; preto sklamanie učeníkov pri kríži bolo predobrazne znázornené sklamaním pri Červenom mori, ktoré bolo zároveň predobrazom

Veľkého sklamania roku 1844. Sklamanie pri kríži predstavovalo začiatok cirkvi Efez. Doba Mojžiša na začiatku starovekého Izraela, znázornená cirkvou Efez, bola zároveň predobrazom začiatku novodobého Izraela v Kristovej dobe. Obe dejiny sú znázornené cirkvou Efez. Pravdy, ktoré tu identifikujeme, Future for America v priebehu rokov často verejne predstavovala, takže ja len podávam ich prehľad.

V dejinách Krista nachádzame počiatok ľudu novej zmluvy, ktorý je vzbudzovaný, zatiaľ čo predchádzajúci zmluvný vyvolený ľud je obchádzaný. Dejiny Krista sú koncom starovekého Izraela, a v dejinách vyslobodenia z Egypta na počiatku starovekého Izraela tu bol predtým vyvolený zmluvný ľud, ktorý bol obidený pre nový zmluvný ľud.

V dejinách Krista dospel bývalý vyvolený ľud k svojmu konečnému záveru v roku 70 zničením Jeruzalema. Na začiatku, v čase Mojžiša, bývalý vyvolený ľud v priebehu štyridsiatich rokov zomrel na púšti a Jozua a Káleb sa stali predstaviteľmi nového vyvoleného ľudu, ktorý bol určený niesť posolstvo do zaslúbenej krajiny, tak ako apoštoli obdobia efezského zboru niesli evanjelium svetu.

Začiatok i koniec starovekého a tiež začiatok moderného Izraela všetky označujú prechod od niekdajšieho vyvoleného ľudu k novému vyvolenému ľudu. Na svedectve dvoch alebo troch sa vec potvrdzuje; a každá z týchto troch línií svedkov označuje rozvod s predchádzajúcim vyvoleným ľudom a títo svedkovia nesú pečať Alfy i Omegy, Toho, ktorý oznamuje koniec od začiatku. Bude jestvovať niekdajší vyvolený ľud, ktorý bude pomínutý, keď Boh vstúpi do zmluvy so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. Boh nie je pôvodcom zmätku; On sa nikdy nemení a Jeho slovo nikdy nezlyhá.

Vyslobodenie z Egypta a víťazstvá, ktoré Boh vykonal prostredníctvom Jozuu, sú znázornené cirkvou v Efeze, avšak Efez bol predurčený stratiť svoju prvú lásku. Keď bol Jozua uložený na odpočinok, povstalo iné pokolenie, čím sa označilo obdobie znázornené Smyrnou. Jozuovo obdivuhodné dielo očistenia Zaslúbenej krajiny nebolo nikdy úplne dokonané, lebo ľud sa uspokojil sám so sebou a opustil dielo zverené Jozuovi. Stratili svoju prvú lásku. Toto obdobie pokračovalo dovtedy, kým Izrael neodmietol Boha a Samuel nepomazal kráľa Saula, čím uviedol cirkev Pergamon.

„Posolstvo prišlo do Smyrny, cirkvi v Malej Ázii, a takisto ku kresťanskej cirkvi ako celku počas druhého a tretieho storočia. Bol to čas, keď pohanstvo zvädzalo svoj posledný boj o nadvládu vo svete. Kresťanstvo sa šírilo s obdivuhodnou rýchlosťou, až sa o ňom vedelo po celom svete. Niektorí prijali Kristovu vieru pre obrátenie srdca, iní pre moc predkladaných dôkazov a ďalší preto, že videli, ako príčina pohanstva upadá, a politická prezieravosť ich priviedla na stranu, ktorá sľubovala víťazstvo. Tieto pomery oslabili duchovnosť cirkvi. Duch proroctva, ktorý charakterizoval apoštolskú cirkev, sa postupne vytrácal. Je to dar, ktorý uvádza cirkev, ktorej je zverený, do jednoty viery. Keď už nebolo pravých prorokov, falošné učenia sa rýchlo šírili; filozofia Grékov viedla k nesprávnemu výkladu Písma a samospravodlivosť starovekých farizejov, tak často odsudzovaná Kristom, sa opäť objavila uprostred cirkvi. Počas dvoch storočí predchádzajúcich vláde Konštantína bol položený základ tým zlám, ktoré sa plne rozvinuli počas nasledujúcich dvoch storočí. V tomto období sa v

mnohých častiach Rímskej ríše stalo mučeníctvo populárnym. Akokoľvek sa to môže zdať zvláštne, predsa je to pravda. Bolo to dôsledkom vzťahu, ktorý existoval medzi kresťanmi a pohanmi.“

„V rímskom svete sa náboženstvo všetkých národov rešpektovalo, no kresťania neboli národom, boli iba sektou opovrhovaného ľudu. Keď preto vytrvalo odsudzovali náboženstvo všetkých vrstiev ľudí, keď konali tajné zhromaždenia a úplne sa oddeľovali od zvykov a spôsobov života svojich najbližších príbuzných i naj dôvernejších priateľov, stávali sa predmetom podozrenia a často aj prenasledovania zo strany pohanských úradov. Často privádzali prenasledovanie na seba samých aj vtedy, keď v mysli vládcov nebol nijaký duch odporu. Na znázornenie tohto ducha dejiny podávajú podrobnosti o poprave Cypriána, biskupa v Kartágu. Keď bol prečítaný jeho rozsudok, z načúvajúceho zástupu kresťanov zaznel všeobecný výkrik: „Zomrieme s ním.““

„Duch, s akým mnohí vyznávajúci kresťania prijímali smrť a dokonca zbytočne vyvolávali nepriateľstvo vlády, mal pravdepodobne veľa do činenia s vydaním cisárskeho ediktu o prenasledovaní v roku 303 po Kr. cisárom Diokleciánom a jeho spoluvládcom Galériom. Edikt bol univerzálny svojím duchom a počas desiatich rokov sa presadzoval s väčšou alebo menšou prísnosťou.“ Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50. 51.

Hoci je Smyrna jedným z dvoch zborov, ktoré od Pána nedostávajú nijaké pokarhanie, dejiny dosvedčujú, že tí, ktorí boli v tom období umučení, predstavujú niektorých, ktorých pohnútky boli založené na ľudských, a nie na božských impulzoch. Kniha Sudcov sa začína označením smrti Jozuu a v tejto knihe sa dvakrát opakuje verš, ktorý vymedzuje dejiny sudcov. Druhý raz je tento verš citovaný v záverečnom verši knihy. Prvý verš knihy označuje koniec Jozuu a posledný verš zhŕňa dejiny.

A stalo sa po smrti Jozuu, že sa synovia Izraelovi pýtali Hospodina a vraveli: Kto z nás má ísť prvý proti Kanaáncom, aby bojoval proti nim?... V tých dňoch nebolo kráľa v Izraelovi, ale každý robil to, čo bolo správne v jeho vlastných očiach... V tých dňoch nebolo kráľa v Izraelovi; každý robil to, čo bolo správne v jeho vlastných očiach. Sudcov 1:1; 17:16; 21:25.

Tak ako v dejinách Smyrny, aj tu bolo „ja“ od začiatku až do konca prvoradou témou. Keďže nemali kráľa, rozhodli sa konať všetko podľa vlastného uváženia. Nedostatok vedenia bol tým, čo Haskell rozpoznal v dejinách Smyrny, ktoré boli znázornené neprítomnosťou aktívneho Ducha prorocstva. V oboch dejinách nedostatok vedenia otvoril dvere tomu, aby sa rozhodnutia robili na základe vlastných pohnútok človeka. Efez predstavuje vyslobodenie z Egypta. Dejiny zaznamenané v knihe Sudcov sú predstavené cirkvou Smyrna. Obdobie od kráľa Saula až po babylonské zajatie je predstavené cirkvou Pergamos a zajatie v Babylone je predstavené cirkvou Tyatira.

V súlade s javom, ktorý určili priekopníci, existuje v cirkvách, pečatiach a trúbach rozdelenie na štyri a tri; a prvé štyri cirkvi v dejinách starovekého Izraela sa začínajú egyptským zajatím a končia babylonským zajatím, lebo Alfa a Omega vždy stotožňuje koniec so začiatkom. Prvé štyri cirkvi v dejinách novodobého Izraela sa začínajú podrobením Židov rímskej moci a tieto štyri cirkvi sa končia podrobením duchovných Židov duchovnému Rímu na tisícdeväťdesiat rokov.

Po Tyatire nasledovalo Sardy, ktoré sa začali, keď vyšli z babylonského zajatia predobrazeného Tyatirou. Sardy sú cirkvou, ktorá mala meno, že žije, ale nežila. Ich vyznanie života bolo lžou. Je pozoruhodné, že zo všetkých siedmich cirkví je to práve slovo Sardy, ktoré nemá nijakú definíciu. Sardy sa pripisovali definície na základe kontextu dejín a veršov, ale neexistuje nijaká etymologická definícia tohto mena. Má meno, ale nemá ho.

„Druhý chrám sa však prvému nevyrovnal veľkoleposťou; ani nebol posvätený tými viditeľnými znakmi Božej prítomnosti, ktoré patrili prvému chrámu. Nezjavil sa nijaký prejav nadprirodzenej moci, ktorý by označil jeho posvätenie. Nebolo vidieť oblak slávy, ktorý by naplnil novopostavenú svätyňu. Z neba nezostúpil nijaký oheň, aby strávil obeť na jeho oltári. Šekina už neprebývala medzi cherubmi vo veľsvätyni; archa zmluvy, zľutovnica i dosky svedectva sa v nej nenachádzali. Z neba sa neozval nijaký hlas, ktorý by zvedavému kňazovi oznámil vôľu Hospodina.“ Veľký spor, 24.

Po babylonskom zajatí znovu vystavali Jeruzalem i chrám. Potom opäť mali meno, lebo Boh zaslúbil vložiť svoje meno do Jeruzalema. Jeho meno však predstavuje Jeho charakter a nedostatok Jeho osobnej prítomnosti dosvedčoval, že mali meno, ktoré predstavovalo život, no v skutočnosti už nemali prítomnosť, ktorá život dáva. Všetko, čo v skutočnosti mali, bolo iba vyznanie a pretvárika.

Posledný hlas v Sardách zaslúbil Eliáša, ktorý príde pred veľkým a hrozným dňom Pánovým. Pre staroveký Izrael bolo zničenie Jeruzalema veľkým a hrozným dňom Pánovým. Z tohto dôvodu sestra Whiteová odkazuje na zničenie Jeruzalema v roku 70 po Kr. ako na ilustráciu veľkého a hrozného dňa Pánovho, znázorneného ako sedem posledných rán. Cirkev vo Filadelfii sa začala hlasom Jána Krstiteľa volajúceho na púšti, čím predobrazuje hlas Williama Millera. Hlasy Jána Krstiteľa a Williama Millera predkladali laodicejské posolstvo ľudu, ktorý veril, že je všetko v poriadku, hoci všetko bolo úplne zle. Ján Krstiteľ i William Miller priložili sekeru ku koreňu stromu. Posolstvom Sardám bolo, že sú tam „aj niektoré mená v Sardách, ktoré si nepoškvrnili rúcha; a budú chodiť so mnou v bielom, lebo sú hodní.“ Ján Krstiteľ a William Miller predstavujú tých, ktorí vyšli z časového obdobia znázorneného Sardami a boli hodní chodiť s Kristom.

„Tisíce boli privedené k tomu, aby prijali pravdu hlásanú Williamom Millerom, a služobníci Boží boli vzbudení v duchu a moci Eliáša, aby zvestovali toto posolstvo. Podobne ako Ján, predchodca Ježiša, aj tí, ktorí hlásali toto slávnostné posolstvo, cítili sa nútení priložiť sekeru ku koreňu stromu a vyzývať ľudí, aby prinášali ovocie hodné pokánia. Ich svedectvo bolo určené na to, aby prebudilo cirkvi, mocne na ne zapôsobilo a zjavilo ich skutočný charakter. A keď zaznelo slávnostné varovanie, aby utiekli pred prichádzajúcim hnevom, mnohí z tých, ktorí boli spojení s cirkvami, prijali uzdravujúce posolstvo; uvideli svoje odpadnutia a s trpkými slzami pokánia a v hlbokej úzkosti duše sa pokorili pred Bohom. A keď na nich spočinul Duch Boží, pomáhali znieť volaniu: „Bojte sa Boha a vzdajte Mu slávu, lebo prišla hodina Jeho súdu.““ Early Writings, 233.

Sedem cirkví zo Zjavenia predstavuje dejiny od apoštolov až po druhý príchod Krista a tých istých sedem cirkví zároveň predstavuje aj dejiny starovekého Izraela od proroka Mojžiša až po prvý príchod Krista.

„Skúšky synov Izraela a ich postoj bezprostredne pred prvým príchodom Krista znázorňujú postavenie Božieho ľudu v jeho skúsenosti pred druhým príchodom Krista.“

„Satanove osídla sú nám pripravené rovnako isto, ako boli pripravené pre synov Izraela tesne pred ich vstupom do kanaánskej krajiny. Opakujeme dejiny tohto ľudu.“

„Ich dejiny by mali byť pre nás vážnym varovaním. Nikdy nemusíme očakávať, že keď má Pán svetlo pre svoj ľud, satan bude pokojne stáť bokom a nevynaloží nijaké úsilie, aby im zabránil prijať ho. Dajme si pozor, aby sme neodmietli svetlo, ktoré Boh posielal, pretože neprichádza spôsobom, ktorý by sa nám páčil.... Ak sú nejakí takí, ktorí sami nevidia a neprijímajú svetlo, nech sa nestavajú do cesty iným.“

„Dnes beriem za svedkov proti vám nebo i zem, že som vám predložil život i smrť, požehnanie i kľatbu; preto si vyvoľ život, aby si žil ty i tvoje potomstvo; aby si miloval Hospodina, svojho Boha, aby si poslúchal jeho hlas a aby si sa ho pridržiaval; lebo on je tvoj život a dĺžka tvojich dní; aby si býval v krajine, ktorú Hospodin prisahou zasľúbil dať tvojim otcom, Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi.“

„Táto pieseň nebola historická, ale prorocká. Kým rozprávala o podivuhodnom Božom konaní s jeho ľuďmi v minulosti, zároveň predznamenávala veľké udalosti budúcnosti, konečné víťazstvo verných, keď Kristus príde po druhý raz v moci a sláve.“

„Apoštol Pavol jasne uvádza, že skúsenosť Izraelitov na ich putovaní bola zaznamenaná na osoch tých, ktorí žijú v tomto veku sveta, tých, na ktorých prišli konce sveta. Nepovažujeme svoje nebezpečenstvá za menšie než nebezpečenstvá Hebrejov, ale za väčšie.“ Healthful Living, 280, 281.

Vyslobodenie z Egypta predstavuje cirkev v Efeze a symbolom cirkvi v Efeze v týchto dejinách bol Jozua. Keď tí, ktorých Boh vyviedol z Egypta, neobstáli v desiatich po sebe nasledujúcich skúškach, Pán odňal zmluvu vzbúrencom a dal ju Jozuovi a Kálebovi.

Povedz im: Akože žijem, hovorí Pán, ako ste hovorili do mojich uší, tak vám učiním: Vaše mŕtve telá popadajú na tejto púšti; a všetci z vás, ktorí ste boli spočítaní podľa celého svojho počtu, od dvadsiatich rokov a vyššie, ktorí ste reptali proti mne, iste nevojdete do krajiny, o ktorej som prisahal, že vás v nej usadím, okrem Kálefa, syna Jefunneho, a Jozuu, syna Núnovho. Numeri 14:28–30.

Sestra Whiteová uvádza, že Jozua a Kaleb predstavujú tých, „na ktorých prišli konce sveta“, ktorí „uzavierajú zmluvu s Bohom obeťou“.

„Tieto dejiny boli zaznamenané na naše napomenutie, na nás, ku ktorým prišli konce vekov. Ako často dnes Boží ľud znovu prežíva skúsenosť synov Izraela! Ako často reptajú a sťažujú sa! Ako často cítia, keď im Pán prikazuje ísť vpred! Božia vec trpí nedostatkom mužov, akými boli Kaleb a Jozua, mužov vernosti a neotrasiteľnej dôvery. Boh volá po mužoch, ktorí sa mu odovzdajú, aby boli preniknutí jeho Duchom. Vec Krista a ľudstva si žiada posvätených, sebaobetavých mužov, mužov, ktorí vyjdú von za tábor a ponesú pohanenie. Nech sú to silní, udatní muži, schopní pre vznešené podniky, a nech uzavru zmluvu s Bohom obeťou.“ Review

and Herald, 20. mája 1902.

Zmluva, ktorá sa obnovuje, ako je to znázornené obnovením zmluvy s Jozuom a Kálebom, je zmluvou so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi a s veľkým zástupom. Obnovuje sa po tom, čo je pôvodný zmluvný vyvolený ľud rozvedený s Bohom a odsúdený zomrieť na púšti. Zmluva so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi sa uskutočňuje v tých istých dejinách, v ktorých je predchádzajúci vyvolený ľud zavrhnutý.

Efez znamená žiaduci a dielo, ktoré uskutočnili Jozua aj raná cirkev, bolo „žiadúce“. Keď Jozua viedol Boží ľud do zasľúbenej krajiny, vyšiel víťaziac. Prvá pečať prebieha súbežne s efezskou cirkvou a je znázornená bielym koňom, ktorý vychádza víťaziac. Platilo to o Jozuovi aj o apoštolskej cirkvi. Prvá pečať prebieha súbežne s efezskou cirkvou tak v starovekom, ako aj v modernom Izraeli.

Smyrna je odvodená od slova „myrha“, čo je olej, ktorý sa používal na balzamovanie mŕtvych. Druhá pečať je znázornená červeným koňom, ktorému bol daný „veľký meč“ a „moc“ vziať „pokoj zo zeme“, čo znamenalo, že ľudia v týchto dejinách budú „zabíjať jeden druhého“. Druhá pečať prebieha súbežne s cirkvou v Smyrne a predstavuje autoritu danú Božím nepriateľom, ktorá im dovoľuje premáhať a zabíjať Boží ľud. To sa naplnilo v období nasledujúcom po apoštolskej cirkvi a tiež v dejinách Sudcov. V oboch dejinách Boh dovolil mocnostiam stojacim mimo Božieho ľudu, aby priviedli na jeho ľud vojnu a smrť. V apoštolskej cirkvi bola táto vojna motivovaná odmietnutím Kristovho náboženstva, ktoré bolo v predchádzajúcom období Efezu neporaziteľné, keď nieslo evanjelium svetu. Motivácia nepriateľov Božieho ľudu v období Sudcov vychádzala z predchádzajúceho obdobia Efezu, v ktorom Boh prejavil svoju moc nad Egyptom a nad nasledujúcimi národmi, ktoré bol Jozua použitý dobyť. Druhá pečať prebieha súbežne s cirkvou v Smyrne tak v starovekom, ako aj v modernom Izraeli.

Pergamos znamená „opevnená citadela“, a teda predstavuje hrad kráľa. Tretia pečať prebieha paralelne s Pergamom a predstavuje dejiny, v ktorých ľudský súd vykonávajú králi zeme v opozícii voči Božiemu súdu. Teda meranie, čiže súd, ktorý predstavujú „dvoje“ váh, na ktorých sa váži „pšenica“, „jačmeň“, „olej“ a „vino“, označuje kráľovskú ľudskú autoritu, ktorá je vo vzťahu k Božiemu súdu vždy chybná. Pamätajte, že poctivé meranie alebo poctivé váženie si nevyžaduje dvoje váh. Dvoje váh predstavuje nerovný súd.

„Jačmeň“ je symbolom obete „prvotiny“ sviatku Paschy, „pšenica“ je symbolom obete „dvoch kývaných chlebov“ sviatku Letníc. „Olej“ je symbolom Ducha Svätého a „vino“ je symbolom učenia. Pergamon v čase starovekého Izraela je obdobím kompromisníckych kráľov Izraela, ktorí priviedli súd na Boží systém bohoslužby, predstavovaný obdobím od Paschy po sviatok Letníc. Pravdy Božieho slova sú predstavené „vínom“ a „olejom“. Tak v starovekom, ako aj v modernom Izraeli je cirkev Pergamon obdobím, keď sa satan pokúša dosiahnuť to, čo sa mu nepodarilo vykonať prelievaním krvi v dejinách predstavovaných Smyrnou. V Pergamone sa satan pokúšal zničiť Boží ľud a Božiu pravdu prostredníctvom kompromisu, nie prelievaním krvi, ako je to predstavené v Smyrne. Kompromis kráľov starovekého Izraela je predobrazom kompromisu Konštantína v modernom Izraeli.

Tyatira znamená „obet' skrúsenosti“ a hovorí o duchu mučeníctva, ktorý Boh dáva svojmu ľudu, usmrcovanému pre Jeho meno. Obet' skrúsenosti predstavuje ochotu slúžiť Kristovi v ťažkých okolnostiach, ako ju predstavujú Daniel, Šadrach, Měšach a Abédneho počas sedemdesiatročného zajatia; a zároveň predstavuje aj obet' valdenských, hugenotov a ďalších, ktorí boli počas dejín tisícdvestošesťdesiatich rokov pápežskej moci mučení, väznení, očierňovaní a usmrcovaní. Štvrtá pečať prebieha súbežne s cirkvou v Tyatire a predstavuje prenasledovanie starovekého Izraela starovekým Babylonom a prenasledovanie novodobého Izraela novodobým Babylonom. Dejiny oboch zajatí si najprv vyžadovali odpadnutie od pravdy, ktoré uskutočnili králi Izraela a cisár Konštantín. Oboje pripravilo cestu obdobiu, ktoré predstavuje Tyatira.

Sardis nemá nijaký význam, ktorý by bol v súlade s tým, že sa hlási k istému menu, ale toto vyznanie je ložou. Prítomnosť Šekiny sa nikdy nezjavila v druhom chráme. Prítomnosť Krista sa nikdy nezjavila v dejinách Sard. Reformácia temného stredoveku bola vo svojej podstate sériou jedného kroku vpred a dvoch krokov späť. Dielo, ktoré mali dejiny Sard vykonať v protestantskej reformácii, nebolo nikdy dovŕšené.

Filadelfia znamená bratskú lásku a je nemožné milovať svojho brata, ak najprv nemilujete Boha.

Ak niekto povie: Milujem Boha, a nenávidí svojho brata, je klamár; lebo kto nemiluje svojho brata, ktorého videl, ako môže milovať Boha, ktorého nevidel? A toto prikázanie máme od neho: aby ten, kto miluje Boha, miloval aj svojho brata. 1 Ján 4:20, 21.

Filadelfia predstavuje cirkev, ktorá miluje Boha, a z tohto dôvodu proti Filadelfii nie je vznesené nijaké odsúdenie ani pokarhanie.

Anjelovi cirkvi vo Filadelfii napíš: Toto hovorí ten Svätý, ten Pravdivý, ten, ktorý má kľúč Dávidov, ktorý otvára, a nikto nezatvára; a zatvára, a nikto neotvára: Znam tvoj skutky. Hľa, postavil som pred tebou otvorené dvere, a nikto ich nemôže zavrieť; lebo máš malú silu, a zachoval si moje slovo, a nezaprel si moje meno. Hľa, dám tých zo synagógy satanovej, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale luhajú; hľa, spôsobím, že prídu a budú sa klaňať pred tvojimi nohami, a poznajú, že som si ťa zamiloval. Pretože si zachoval slovo mojej trepezlivosti, aj ja ťa zachovám od hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet, aby skúšala tých, ktorí bývajú na zemi. Hľa, prídem skoro; drž pevne, čo máš, aby nikto nevzal tvoju korunu. Toho, kto zvíťazí, urobím stĺpom v chráme svojho Boha, a von už viac nevyjde; a napíšem na neho meno svojho Boha a meno mesta svojho Boha, nového Jeruzalema, ktorý zostupuje z neba od môjho Boha; a napíšem na neho svoje nové meno. Zjavenie 3:7–12.

Filadelfii je daný „kľúč Dávidov“, a vo filadelfskej histórii starovekého Izraela im bol daný Syn Dávidov, čo okrem iného predstavuje prorocký princíp Alfy a Omegy, prvého a posledného. Tento kľúč predstavuje metodológiu „historicismu“. V období, ktoré na konci dejín starovekého Izraela predstavuje filadelfský zbor, bol samotný Autor biblického proroctva týmto kľúčom. V období, ktoré vo milleritskej histórii predstavuje filadelfský zbor, bol kľúč daný Williamovi Millerovi. V týchto dvoch dejinách sa Kristus zaoberal Židmi, ktorí sa domnievali, že sú synmi Abraháma, ale neboli nimi. Miller sa zaoberal protestantmi, ktorí sa domnievali, že sú duchovnými Židmi, ale neboli nimi.

Kto má ucho, nech počuje, čo Duch hovorí cirkvám. Zjavenie 3:13.

Laodicea znamená ľud súdený a Laodicejci, Židia z časového obdobia Krista, boli napokon súdení roku 70 po Kr. pri zničení Jeruzalema. Konečný súd nad odpadlým protestantizmom sa odohráva v kríze nedeľného zákona, avšak svoj súd stretli vtedy, keď na jar roku 1844 odmietli posolstvo prvého anjela, a potom boli božsky vyhlásení za dcéry Babylona. Títo padlí protestanti predobrazujú laodicejský adventizmus v posledných dňoch vyšetrujúceho súdu.

Teraz sme v podstate preskúmali niekoľko rozličných spôsobov, akými možno sedem cirkví zo Zjavenia správne chápať ako prorocké symboly a následne ich prorocky uplatniť. Musia sa však chápať a uplatňovať v rámci kontextu prorockých pravidiel, „ktoré nám boli dané najvyššou autoritou“.

Posolstvá siedmim cirkvám boli posolstvá dané siedmim cirkvám, ktoré existovali v čase, keď Ján tieto posolstvá zaznamenal. Posolstvá siedmim cirkvám poskytujú poučenie a varovanie pre všetky cirkvi v priebehu dejín. Posolstvá siedmim cirkvám poskytujú poučenie a varovanie pre jednotlivých kresťanov v priebehu dejín. Sedem cirkví predstavuje dejiny kresťanstva od čias apoštolov až do konca sveta. Sedem cirkví predstavuje dejiny starovekého Izraela od čias Mojžiša až po zničenie Jeruzalema v roku 70 po Kr. Sedem cirkví možno rozpoznať a aplikovať určením rozdielu medzi prvými štyrmi cirkvami a poslednými tromi cirkvami.

Zo šiestich rozličných prorockých použití, ktoré identifikujeme, sú tie isté použitia predstavené aj v siedmich pečatiach.

Týmto pravdám sa budeme venovať v nasledujúcom článku.